

HET WEGGELOOPEN MARIETJE

NAAR HET LEVEN

DOOR

JOHANNA BREEVOORT.

Marietje zat kralen te rijgen aan een langen zwarten draad. Het kleine tafeltje lag vol mooie kraaltjes, roode en witte en blauwe en groene. Marietje maakte nu een ketting van blauw en wit. Dat vond zij zoo mooi.

„Maatje”, vroeg ze, „zal ik dien ketting voor u rijgen?”

Zij kreeg geen antwoord en nu merkte zij, dat Moeder niet meer in de kamer was. Net wou Marietje opstaan, toen Moeder terugkwam. Zij had haar mantel aan.

„Mag ik mee, Ma?” vroeg Marietje lief.

„Nee kindje, want Ma moet naar den dokter. Ik kom heel gauw terug. Morgen ben je jarig, dan kan ik niet weg”.

Marietje zette een pruillipje. Maar zij vroeg toch niet meer. Zij mocht nooit mee naar den dokter.

„Hier heb je een schoteltje muisjes”, zei Ma. „Peuzel die maar lekker op. Moe moet ook nog even naar den Franschen bazar”.

„Maatje, kijk u nog eens naar boven? Dan zal ik waaien”, zei Marietje. „En koopt u dan koekjes voor morgen?”

„Ja hoor. En ga dan weer stilletjes kraaltjes rijgen. Dan is de ketting af als Ma terugkomt”.

„Doet u hem dan om Ma? Morgen ook?”

„Natuurlijk”, beloofde Moeder. „Jans komt dadelijk bij je. Ze is nu in de keuken”.

Moeder gaf Marietje een zoen en wierp haar later op straat nog een kushandje toe.

In het eerst speelde Marietje weer met haar kralen, nadat zij al haar muisjes één voor één had opgegeten.

Toen liep zij naar de keuken. Jans stond in den tuin, met het

dienstmeisje van de bureu te praten over de lage schutting. Marietje drentelde weer naar boven. Ze vond het naar in de kamer, drukte haar neusje tegen de ruiten om te zien of Moeder nog niet kwam.

Neen, niets te zien. In de stille straat liep alleen een klein lief hondje.

„Ik wou wel met het hondje spelen”, dacht Marietje. Het beestje had een rood halsbandje om en snuffelde aan alle deuren.

Marietje liep voorzichtig de trap af, ging aan het touw hangen en trok de deur open.

Zij keek in de straat; het hondje was weg. Toen dacht ze: „Ik ga Moeder tegemoet, zij zal nu wel gauw komen”.

Marietje liep vlug voort. Haar hartje bonsde wel een beetje, want ze geloofde eigenlijk niet, dat ze wegloopen *mocht*.

Maar ze liep immers Moeder tegemoet.

Aan den hoek van de straat stond ze even stil, ginds lag een weiland. Daar groeiden 's zomers mooie bloemen. Zouden zij er nu nog staan? Marietje dacht van niet. Maar ze wilde toch eens even kijken en liep op de sloot aan.

Voetje voor voetje stapte Marietje voort, tot er een aardig meisje bij haar kwam loopen.

„Niet doorloopen Zus, anders val je in het water”. Zij pakte haar bij de schouder tjes en duwde Marietje terug naar den weg.

„Waar moet je naar toe, Zus?”

„Ik ga Maatje halen.”

„Waar is Moeder naar toe?”

„Naar den dokter en naar den Franschen baron.”

„Waar woon je, Zus?”

„Bij Maatje.”

„Hoe heet je?”

„Marietje.”

„En hoe nog meer? Alleen maar Marietje? *Waar* ga je op school?”

„Bij de juffrouw.”

„Weet je Moeder, dat je hier zonder manteltje loopt? In je bloote hoofd?”

Marietje kleurde en begon te huilen.

„Ik wil naar Maatje terug. Nou ben ik morgen jarig. En dan ben ik *weg*.”

Het groote meisje keek bezorgd rond. „In welke straat woon je dan, kind?”

Marietje schreide maar door.

„Weet je wat,” besloot Willy — het grootere meisje — „ik breng haar naar *mijn* Moeder.” Die woonde in een klein huisje boven op den dijk, Moeder lag wel ziek, doch die wist altijd, altijd raad.

„Moeder,” riep Willy al in het kleine portaalje, waar een twaalfstal klompjes stonden: „Moeder, ik heb een zusje gevonden. Alweer één, maar nu een *groot* zusje. 't Kan al loopen.”

Moeder lachte in de donkere bedstede en keek tevreden naar het kleine kindje in den wieg, dat Willy gisteren „gevonden” had. Niet op straat, maar in Moeders wieg, die verleden week pas van den zolder gehaald was.

Een aardig troepje jongens en meisjes omringden nu de kleine Marietje, die het hier in dat kleine huisje wel aardig vond. De kinderen dansten op hun kousevoeten om haar heen en vroegen haar zoo guitig om mee te doen. Hannie, een jongetje van vier jaar, trok Marietje op den vloer, schudde een doos blokken voor haar uit en vroeg haar mee te helpen bouwen.

In dien tijd praatte Moeder zacht met Willy: „Nee, lieverd, we kunnen dat lieve gevonden meisje niet houden, hoor. Dat gaat niet. Haar moeder zal verschrikkelijk ongerust zijn. Neem jij haar mee en breng haar even naar het politiebureau. Daar zullen de menschen dan wel zorgen, dat zij weer terecht komt.”

Willy had veel liever die aardige zus gehouden, met haar mooie krullen en zoo'n lief wit strikje in het haar. Maar Moeder had toch gelijk.

„Kom, Marietje,” zei ze, „ga je mee, je Moesje zoeken?”

„Ga je dan naar den Franschen baron?”

„Ja, we zullen zoeken hoor,” beloofde Willy en zij knipoogde tegen Moe. Zoo gingen zij er samen weer op uit.

„Is hier de Fransche baron?” vroeg Marietje. „Ik zie geen speelgoed.”

Hand in hand liepen zij de breede gang door tot zij in een groote kamer kwamen, waar vele mannen zaten te rooken.

„Mijnheer, ik heb een meisje gevonden,” vertelde Willy opgewonden. „Ze stond beneden aan den dijk. Ik heb haar eerst naar boven gehaald. Moeder zei, ik moest haar terugbrengen.”

Op dat oogenblik rinkelde de telefoonbel.

Een heer, die apart aan een tafeltje zat, liep naar het toestel

en zeide: „Politiebureau, 4de afdeeling. Of er een kindje gevonden is? Ja mevrouw, een lief snoesje. Net binnengekomen. Hoe oud? Zoowat vijf jaar, of ze Marietje heet. Hoe heet je, zus?”

„Marietje, mijnheer.”

„O, ik geloof dat je Moetje aan de telefoon is.”

„Ik kan door de telefoon praten,” vertelde Marietje. „Ik roep wel eens: Dag pa! Dan tilt Moe mij op.”

„Wil ik je even optillen?” vroeg Willy, ijverig. „Mag het, mijnheer?”

„Och ja, kindje, stel je Moeder maar gerust.”

Willy lei den hoorn tegen Marietje's oortje aan en Marietje riep luid door den roeper: „Dag Maatje, ik ben gevonden.”

„Zoo kind, ben jij gevonden? Stoute meid, om weg te loopen! Moetje zal je dadelijk komen halen.”

Na een half uurtje verscheen Marietjes moeder. Willy zat gezellig met Marietje te bouwen, de mannen hadden de twee kinderen de doos dominosteenen gegeven.

Willy stond dadelijk beleefd op, toen Marietjes Moeder het politievertrek binnenkwam. Zij groette en ging daarna netjes de dominosteenen in het doosje leggen, terwijl Marietje in Moesjes armen vloog.

„Stoute meid, me zoo ongerust te maken”; beknorde Moe. „Je had net zoo goed overreden kunnen worden door de tram, of opgepakt door booze mannen. Foei, foei, Marietje. Of in de sloot kunnen loopen.”

Marietje keek 'n beetje bedroefd. Daarna zei ze lief: „Maar ik

ben nu toch *gevonden*, Maatje. En ik ben bij Willy's moeder geweest. Willy heeft gisteren een klein zusje gevonden. In de wieg. Willy's moe zei, toen ze 's morgens opstond: „Kijk's even in de wieg. Daar ligt een pop in. En het was een zusje. Vindt u dat niet grappig, Maatje?”

„Heb je al veel zusjes, Willy?” vroeg Marietjes moeder belangstellend.

„O ja Mevrouw,” antwoordde Willy blij. „We zijn nu met ons tien.”

„Daar zal ook wat voor noodig zijn om jullie allemaal heel en knap te houden,” vond mevrouw. Ze keek eens naar het zindelijk maar heel oude jurkje van Willy. En naar haar voeten. 't Kind had geen gaten in de kousen, wel groote stoppen.

Willy lachte. „O ja, Mevrouw. Maar Vader zegt altijd: „hoe meer zielen, hoe meer vreugd.”

Mevrouw lachte ook. „Ik ben heel blij, dat je mijn dochtertje gevonden hebt, zus. Loop eens even met me mee. Ik houd kippen en die hebben in deze week flink hun best gedaan met eieren leggen. Ik denk wel, dat je Moeder een eitje zal lusten.”

Willy lachte. „Asjeblijft,” zei ze. „Ik lust ze ook wel,” dacht ze, doch dat laatste zei ze niet.

Prettig babbelend liepen mevrouw, Marietje en Willy naar huis. Willy in 't midden. Al spoedig merkte Mevrouw, dat Willy's ouders eerlijke, ijverige menschen waren, die hard werkten voor hun brood.

Zij gaf Willy een schaalje vol eieren mee en beloofde zelf eens gauw naar de zieke moeder te komen kijken.

Dat deed ze dan ook denzelfden middag nog. En Marietje mocht mee. Willy had de kamer netjes opgeruimd en was blij „de lieve mevrouw met dat aardige dochtertje” terug te zien.

„Moeder, u hebt al heel veel hulp aan uw dochtertje, zei Mevrouw — terwijl ze zag, hoe handig Willy thee inschonk zonder te morsen met melk of suiker.

Handig is ze genoeg, antwoordde de moeder ernstig: „Ik wou dat ik een goed dienstje voor haar wist. Als ik gezond ben, kan ik mijn werk wel zelf doen. In het huis van deftige menschen kon Willy netjes leeren werken. Ik heb geen mooie kamers om schoon te houden en ze moest dat werk toch leeren”.

Marietje's moeder knikte.

„Als u 't goed vindt, kan Willy wel bij mij in dienst komen. Ik heb nog vier kinderen, die gaan school en kan zoo'n meisje best gebruiken”.

Willy keek blij op. Dat zou heerlijk zijn. Zij vond Marietjes moeder 'n lieve mevrouw. En die Marietje was een snoes.

„Wil je graag?” vroeg Mevrouw.

„Wat graag, Mevrouw. Als Moeder me missen kan.”

„Dat zal wel gaan”, antwoordde deze dankbaar. „Maar denk er om, dat je niet eigenwijs bent en dat je gehoorzaam doet wat Mevrouw je zegt.”

Willy beloofde dat; fijn, opeens zoo'n mooi dienstje te hebben!

„Moeder”, zei ze, toen ze Mevrouw had uitgelaten. „Is u nu niet blij dat ik dat kindje gevonden heb?”

„Zeker kind, ben ik dat. Ik dank er den Heere voor. Hij bestuurt *alle* dingen. Wat zal Vader blij zijn, dat je nu ook iets gaat verdienen. Voor dat geld mag je schoenen en kleeven kopen”.

In dien tijd trippelde Marietje aan Moeders hand naar huis.

„Kijk Maatje, ik wou bloemen plukken, dáár.” Marietje wees naar het weiland over de sloot. De sloot lag vol groen kroos. Net een vloer.

„Maar kind, dan zou je verdronken zijn, als die groote zus je niet had tegengehouden”, zei Mevrouw verschrikt. „Op dat kroos kun je niet loopen. We mogen dat meisje wel heel dankbaar zijn. En den Heere in de eerste plaats”.

„Ik vind Willy een lieve Willy”, zei Marietje opeens. „Wanneer komt ze Maatje?”

„Over veertien dagen, kind”.

„Weet U wat ik dan doen zal Moesje? Ik zal den ketting rijgen voor Willy en als ze komt, krijgt ze hem dadelijk om”.

„Best hoor”, zei Ma lachend. En dan zal Willy wel zorgen, dat jij niet meer wegloopt, als Maatje uit moet. Stoute meid!”

Marietje keek Ma eens aan. Maatje lachte.

„Ben ik morgen nog jarig Ma?”

„Ja zeker ben je jarig, kind.”

„Krijg ik dan een *heele* groote doos kralen Maatje?”

„Waarom een *heele* groote doos Marietje?”

„Wel, ik moet nu toch *twee* kettingen rijgen, want ik heb er u ook een beloofd”.

„Dat is waar. Je zult een groote doos hebben hoor”.

Op haar verjaardag kreeg Marietje de kraaltjes en zij begon ijverig te rijgen. Geen *enkelen* ketting maar een *dubbelen*. Dat deed ze met twee draden, telkens drie naast elkaar aan een draad geregen. Dan de beide draden door één kraaltje heen. Weer twee maal drie aan de enkele draden en die beide door één kraal. Zij zocht al de blauwe en witte uit voor Ma en de roode en rose voor Willy.

Toen Willy kwam, lag de ketting al lang klaar.

„Buk eens Willy”, zei Marietje dadelijk.

Willy knielde op den grond en Marietje hing haar den ketting om den hals.

„Omdat je me *gevonden* hebt, Willy.” Marietje danste van blijdschap om Willy heen en Willy sprong op en danste mee.

Willy werd voor Marietje's moeder een heel lief kindermeisje. Marietjes grootste pret bleef nog lang om met Willy mee te gaan, naar het kleine huisje met al die aardige kindertjes.

